

Zielono-błękitna infrastruktura

– studium przypadków na przykładzie miasta Pekin

Praca wykonana przez studentów kierunku Gospodarka Przestrzenna Uniwersytetu Wrocławskiego w ramach wizyty badawczej w Pekinie, zrealizowanej w ramach międzynarodowego programu PROM NAWA, we współpracy z Tsinghua University

Zakazane Miasto

Lokalizacja i znaczenie historyczne

Zakazane Miasto to rozległy zespół pałacowy w samym sercu Pekinu. Zbudowane na początku XV wieku, przez niemal pięć wieków było rezydencją cesarzy Chin i centrum administracyjnym państwa. Obecnie jest wpisane na Listę UNESCO i stanowi jedno z najważniejszych muzeów świata.

Zielona infrastruktura

Mimo monumentalnej skali, Zakazane Miasto skrywa starannie zaprojektowany system zieleni, który pełnił funkcje estetyczne i praktyczne. Cesarskie ogrody, szpalery drzew, regularnie przyszyzione trawniki i geometryczne zadrzewienia tworzyły spójny układ, zgodny z konfucjańskimi zasadami harmonii i porządku. Wieki temu zieleń była tu także symbolem władzy — stare drzewa, świadczą o ciągłości tradycji i szacunku wobec natury.

Harmonia architektury z naturą

Zakazane Miasto jest dowodem na wczesne, zintegrowane podejście do przestrzeni — woda i roślinność współtworzyły całość z architekturą. Zielone ściany, winorośla i symboliczne nasadzenia wzmacniały estetykę, regulowały temperaturę i wpisywały się w zasady feng shui.

Błękitna infrastruktura

System błękitnej infrastruktury Zakazanego Miasta to złożona sieć fos, kanałów i zbiorników wodnych. Szerokie fosy nie tylko chroniły mury obronne, ale pełniły rolę retencji wód opadowych i zabezpieczenia przed podtopieniami. Wewnętrzne kanały i ozdobne stawy gromadziły deszczówkę i odprowadzały ją zgodnie z naturalnym spadkiem terenu. Unikalny system „Złotych Wód” — sztucznej rzeki przeprowadzonej przez Zakazane Miasto — z marmurowymi kanałami przecinającymi dziedzińce łączył funkcję techniczną z dekoracyjną.